

skal være Handlende; ej heller er det nødvendigt, at Forretningsforbindelsen skal angaa Besørgelse af Forretninger af samme Art som det Hverv, hvorom der nu er Spørgsmaal. Hvor fast Forholdet skal være mellem de paagældende, for at man skal kunne sige, at de staa i Forretningsforbindelse, maa være overladt Domstolens Skøn; man er gaaet ud fra, at det f. Eks. ikke er tilstrækkeligt, at de paagældende for en Aarrække tilbage har haft enkelte Forretninger med hinanden.

Det er paalagt Kommissionæren at give Meddelelsen om, at han ikke vil overtage Hvervet, uden ugrundet Ophold. Udtrykket „uden ugrundet Ophold“ bør efter Forholdets Beskaffenhed her i Almindelighed fortolkes ret strengt, men dog ikke anderledes, end at der maa forbeholdes Kommissionæren en efter Omstændighederne passende Tid til at overveje, om han vil inklade sig paa Hvervet.

§ 6.

Medens det følger af de nedenfor i § 10 givne Regler, at den, der ikke afslaar et saadant Hverv, som omhandles i foregaaende Paragraf, og derfor anses som om han havde overtaget det, er pligtig at drage Omsorg for Gods, som er tilstillet ham til Salg, har det været under Overvejelse, ligesom den tyske Handelslovbog § 362, i Tilknytning til Bestemmelsen i foregaaende Paragraf at paalægge den, der afslaar et saadant Hverv, at modtage og indtil videre at drage Omsorg for Gods, som den, der afgav Anmodningen, har tilstillet ham, forsaavidt dette kan ske uden væsentlig Omkostning eller Ulempe for ham. Uden at ville benægte Muligheden af, at der paa visse Omraader ifølge Koutume maatte kunne opstilles en saadan Forpligtelse, eventuelt endda udenfor de i § 5 givne snævre Rammer, har man imidlertid ment, at det vilde være for strengt i Almindelighed at paalægge Kommissionæren en saadan Forpligtelse. Afsendelse

af Varer i Konsignation uden foregaaende Forespørgsel eller Aftale er formentlig i Almindelighed et ret tvivlsomt Forhold, der vistnok kun finder Sted med Hensyn til Varer af ringe Værdi, hvor Kommissionæren maaske end ikke har nogen Sikkerhed i Varerne, idet disse meget vel kunne tænkes ikke at være Fragten værd. For imidlertid at gøre Personer, der have faaet Gods tilsendt, for at de skulle sælge det i Kommission, men ikke ville overtage Hvervet, mere tilbøjelige til at tage sig af Godset, har man i § 6 indrømmet dem Panteret i dette, for hvad de i den Anledning have at fordre, efter de nedenfor om Kommissionærer givne Regler, jfr. §§ 31, 33 og 34.

Bestemmelsen i § 6 har man, som det vil ses, ikke begrænset til de af § 5 omfattede Tilfælde.

§ 7.

Denne Paragraf indeholder en almindelig Oversigt over de praktisk vigtigste af Kommissionærens Pligter i Forhold til Kommittenten, der kortelig kunne sammenfattes i, at han paa bedste Maade skal varetage Kommittentens Interesser. En nærmere Udformning af Reglerne om visse af Kommissionærens Pligter findes i de følgende Paragrafer. Som det vil ses af disse Bestemmelser, har man ikke anset det for paakrævet at gaa meget vidt i Specialisering. Man har saaledes ikke anset det nødvendigt udtrykkeligt at fremhæve, at Salgskommissionæren, naar Kommissionsvaren ved Afleveringen til ham er synligt beskadiget eller mangelfuld, skal varetage Kommittentens Tarv i Forhold til Fragtføreren, jfr. Sølovens § 148, ej heller, at det paahviler Indkøbskommissionæren at varetage Kommittentens Tarv overfor Sælgeren i samme Omfang, som det vilde kræves til Værn om hans egne Interesser, hvis han var Køber for egen Regning, jfr. Købelovens § 51.

Naar det i § 7 er paalagt Kommis-